

Ja pots veure la revista
en colors!

TICS

La revista de la Fundació Alverna

Núm. 25

Juliol - Novembre 2017

<http://www.aeigalverna.org/anticsiamics/>

L'AGRUPAMENT

- EQUIPS DE CAPS 2017/18

EDITORIAL

Oh, benvinguts, passeu,
passeu...

NOTÍCIES

- LA 8a TRAVESSA D'ANDRÒMINES
- CRÒNIQUES DELS CAMPS D'ESTIU 2017
- EL SOPAR DE FI DE CURS
- LA MUDANÇA ALS CAUS NOUS
- LA FESTA D'INAUGURACIÓ
- EXCURSIÓ D'AGRUPAMENT

CUINÀTICS

- HUMMUS

HISTÒRIA

- ELS LLIBRES DE LES UNITATS

DINORAMA

- L'ARMARI INQUIETANT

ENTREVISTEM...

- AGUS FERRÉ

DESCOBERTA I AVENTURA

- L'ESPELEOLOGIA

XIRUQUERUS

FOTOTICS

* Fotos de portada: Inauguració
dels nous Caus. Foto: Xavi Fort

La Fundació Alverna no es fa responsable de les
opinions i/o articles de tercers publicades a la
revista TICS.

Equip de Redacció:

Sergi Aldave
Adrià Castellví
Màrius Castellví
Xavi Fort
Marta Martínez

Joan Olivan
Llívía Palliso
Pau Salvador
Mayte Solé
Albert Villarroya

Maquetació:

Cinta Olivan Joan Olivan

Fundació Alverna
Pl. Sant Fructuós, 1
43002 TARRAGONA

anticsiamics@aeigalverna.org

Col·labora:

*“Estic empaitat per la necessitat
d'explicar contes, tot i que de
vegades en vull fugir.”*

Entrevistem Agus Ferré, que fa més de 25 anys que
es dedica a interpretar i narrar contes. p. 16

Castors i Llúdrigues

Clara Larrañaga,
Laura Pinyol,
Júlia París i
Júlia Ferré

A Castors i Llúdrigues la Laura continua un any més, i la Júlia Ferré, que ja fa tres anys que és cap, l'acompanya. La Júlia París s'hi ha afegit, carregada d'energia després de tota una vida al cau com a nena, i la Clara torna al cau amb il·lusió!

Llops i Daines

Irene Marta,
Helena Barceló,
Alexandra Estebanell
i Berta Manero

Els Llops i Daines segueixen amb la Berta i l'Àlex. L'Helena entoma el repte amb ganes, juntament amb la Irene, que s'incorpora com a cap després d'anys al cau.

Ràngers i Guies

Xavi López,
Carla Manero,
Mireia Seguí i
Albert Villarroya

La unitat de Ràngers i Noies Guia continua amb l'experiència de la Carla, que l'any passat ja estava en aquesta unitat. La Mireia i l'Albert seguiran treballant junts, i el Xavi, després de gaudir el camp d'estiu com a intendent, els acompanyarà aquest curs.

Pioners i Caravelles

Lídia Larrañaga,
Eloi Duran,
Mariona Sementé i
David de la Torre

Els Pioners i Caravelles compten amb la motivació de la Mariona, i l'Eloi s'hi suma acompanyant els que pugen d'unitat. El David de la Torre i la Lídia entren a P/C amb moltes ganes.

Truc

Adrià Castellví,
Marc Piñol i
Gemma Solé

Els Truc 1 tindran l'Adrià, amb molts d'anys d'experiència al cau; serà la seva millor guia per afrontar tots els reptes que es plantegin. I els Truc 2 segueixen amb el Marc i la Gemma. Segur que enguany serà un curs ple de projectes!

Equip d'Agrupament

Berta Manero,
Júlia Ferré,
Marina Gavalrà,
Mariona Sementé
i Èlia Oliván

Enguany l'equip d'agrupament s'ha renovat! Està format per la Mariona com a cap d'agrupament, la Júlia Ferré i la Berta com a tresoreres, la Marina com a responsable pedagògica i l'Èlia com a secretària.

Equip de suport

La Júlia Abelló, el David Nogués i l'Arnau Estivill enguany donaran suport a l'agrupament amb la seva experiència i motivació.

OH, BENVINGUTS, PASSEU, PASSEU...

La inauguració dels nous caus de l'Alverna va ser un moment molt emotiu per a totes les que estimem el nostre agrupament. Després de tot l'esforç d'aquests anys hem pogut fer realitat el somni: tenir una casa pròpia. Però això tant bonic també és una gran responsabilitat.

L'organització de la festa va acompanyar el moment simbòlic d'obrir les portes amb la música de fons "Qualsevol nit pot sortir el sol" d'en Jaume Sisa, de 1975. No va ser casualitat haver-la escollit. Ni per tradició ni per la frase avinent de benvinguda. Ho va ser pels ideals que ens suggereix i que podem trobar a les seves estrofes.

La cançó diu *Els convidats van arribant i van omplint tota la casa, de colors i de perfums*. La nostra casa ha de ser oberta a tothom, a totes les condicions i cultures, i també a

La cançó d'en Sisa ens proposa els valors que han de moure els escoltes.

Foto: Xavi Fort

altres entitats de la nostra ciutat.

...De les tristors en farem fum, que ens aboca a una actitud positiva i alegre que hem de fer viure en totes les nostres activitats.

Casa meva és casa vostra, si és que hi ha cases d'algú, una idea que acompanya l'esperit de compartir i de treballar solidàriament, que s'ha de visualitzar tot entrant al Cau, en contraposició a l'individualisme i el materialisme que veiem cada dia.

També pots venir si vols, t'esperem, hi ha lloc per a tots,

recordant que en els nostres caus conreem l'amistat amb els companys i companyes, una amistat que

possiblement ens acompanyarà al llarg de les nostres vides, ens els moments bons i en els que no ho siguin tant.

Finalment, també diu la cançó *El temps no compta, ni l'espai, qualsevol nit pot sortir el sol*, una metàfora de la fantasia, la reflexió i la creativitat, que ens pot fer créixer com a persones en l'esperança d'un món millor.

La cançó d'en Sisa, si la escoltem amb atenció, ens proposa totes aquestes reflexions, que, en essència, són també els valors que ens han de moure com a escoltes, en cada activitat, excursió, campsaments...

Benvingudes a la nostra casa, la casa de totes.

L'Alverna segueix a l'estiu

Aquest estiu, el consell de caps ha participat en activitats de la ciutat: El 6 d'agost, en les festes de Sant Roc,

oferint activitats per a la canalla: màscares, slackline, jocs moguts, danses... El 12 d'agost, en la iMAGInada, van fer un taller de carpes i de bombolles de sabó per als més petits. L'11 de setembre van celebrar la Diada traient a ballar el Drac i el Gegant de l'Alverna.

Els caps també han seguit fent extrajobs per finançar les obres del nou Cau. El 16 de setembre, dins el programa festiu de Santa Tecla, com ja és tradició, van organitzar un vermut. Aquest any, però, al bell mig de la Rambla Nova, davant del Teatre Metropol, amb una gran novetat: una JAM SESSION! Hi van participar diversos músics, alvernians i amics, que van oferir molt bona música en directe.

1. Foto de Menda, guanyadora del VII Concurs de Fotografia de la Travessa
2. Foto de LittleMissJapal
3. Foto de lavacacega
4. Foto de merrullse
5. Foto de merrullse
6. Foto de dipaca56
7. Foto de lavacacega
8. Foto de Víctor Fernández

Andròmines 2017
Ja t'ho muntaràs!!

Enguany, en el "Ja t'ho muntaràs!" de la Travessa d'Andròmines d'Antics i Amics de l'Alverna, una quinzena d'andròmines es van decidir a donar la volta a les boies de la platja del Miracle.

Amb èxit o sense, la creativitat va ser la clau per observar que una pila d'objectes reciclats podien acabar fent que una andròmina flotés, que arribés fins a les boies de l'horitzó i que sobrevisqués a la Travessa. No era tasca fàcil però així va ser.

De bon matí, l'equip més matiner de col·laboradors de la Travessa d'Andròmines engegava la jornada a les 8h, carregant tot el material del cau als cotxes en direcció a la platja del Miracle, on es va fer el desplegament: equip de so, tanques de senyalització, carpes, banderoles i material divers. L'equip col·laborador, organitzat amb l'experiència dels anys anteriors, va resultar ser un èxit.

El participants van començar a arribar a poc a poc a la sorra i van fer les últimes inscripcions. Aquell dia semblava que cap fet meteorològic esgarraria l'acte. El cel estava clar i la mar es presentava calmada.

El petits van ser els primers en començar, i quatre grups de noies i nois van encapçalar el circuit americà mentre feien ús de la seva andròmina. Els grups anaven sortint separatament per tal que tinguessin l'escalf del públic.

Dels grans, poca cosa a comentar, ja sabeu com funciona la Travessa! Cada participant feia la presentació de la seva andròmina. Vés tu, quina casualitat! Es repetien els clàssics de sempre: uns que no arriben a sortir de la vora del mar, els altres que perden peces pel camí, aquells que sorprenen, els que perden tota l'aigua, els altres que no saps ni de què van disfressats; en fi, la imatge de la platja del Miracle amb un munt d'andròmines fent el recorregut pel mar no tenia pèrdua.

Part de l'èxit va recaure en un parell de speakers molt divertits, de la companyia Tornavis Teatre, que retransmetien durant tot el matí el que anava succeint.

4

5

6

7

Finalment el pica-pica a càrrec dels Menjamiques i la Magalla va treure el gust d'aigua salada als participants, amb xocolata vegana de farina de garrofa i amb productes ecològics de proximitat.

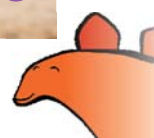
El lliurament de premis va anar a càrrec del jurat -un grup de caps de la demarcació de Tarragona, divertits i disfressats-, que va donar les valoracions finals i, alhora, els premis 2017. El bon ambient tancava un matí divertit, diferent i alternatiu de les festes de Sant Magí.

Voldríem fer un agraïment especial a totes les persones organitzadores, col·laboradores, speakers, membres del jurat i, sobretot, als que aquell dia van disfrutar. L'any que ve, més!

ALBERT CLARAMONTE

8

Castors i Llúdrigues

Els Castors i Llúdrigues vam anar de Camp d'Estiu a Nulles!!! Allà vam conèixer uns amables vikings que ens van plantejar un gran objectiu: fer un dinar amb els Déus.

Per aconseguir-ho vam necessitar les Valquíries. Elles ens van anar indicant les proves que havíem de passar, que no n'eren pas poques!

De mica en mica vam anar superant totes les proves... Vam haver de fer un sacrifici, una piràmide humana -que vam realitzar amb un èxit rotund- i

una ruta d'un dia sencer on vam descobrir una cova de pedra seca, el poble que teníem al costat del campament i una piscina molt maca on ens vam poder refrescar després del gran esforç.

Amb tota l'energia i ganes que hi vam posar vam aconseguir que els vikings ho comunicessin als grans Déus i que aquests donessin el vistiplau. Finalment van acceptar i van venir al nostre extraordinari dinar!

Va ser un Camp d'Estiu ple d'aventures i amb molts reptes superats!

Rangers i Guies

Els Rangers i les Noies Guia vam anar de Camp d'Estiu del 29 de juliol al 8 d'agost a Vidreres, un poble de la comarca de la Selva, a Girona, escenari de l'edició del programa *L'últim supervivent* d'aquesta temporada.

Vam haver d'enfrontar-nos a situacions adverses, com la possibilitat que ens fessin marxar del terreny d'acampada a causa de la calor extrema, que va provocar

que tota la zona dels voltants estigués en perill d'incendi.

Malgrat tot, vam fer moltes activitats i una ruta de quatre dies passant pels pobles de la vora. A més, vam tenir molta sort: a prop del terreny teníem un llac on anàvem a banyar-nos.

En definitiva, ens ho vam passar molt bé i de ben segur que guardarem un bon record d'aquest Camp d'Estiu.

Pioners i Caravelles

Els Pioners i les Caravelles vam marxar ben aviat de camp d'estiu però tot i així no vam evitar les pluges que van caure a les muntanyes de l'Alt Empordà. Allí, a Espolla, vam passar els primers dies fent caliu, reflexionant, jugant i fent molta pinya.

Quan el mal temps va passar, vam començar el descens pel GR11 fins a la costa, passant pel Parc Natural de l'Albera, amb unes vistes magnífiques. A Llança vam aprofitar per fer un raid-ruta per grups per conèixer els voltants i cooperar amb l'equip. Finalment, després de la mala ratxa dels últims anys, vam ser molt feliços d'arribar a Portbou i acabar la ruta!

Els últims dies del CE els vam passar de nou al campament dels Vilars de l'Albera (Espolla), on no hi van faltar els tallers, la vetlla del foc, un dia viscut a l'inrevés i l'última nit dels campaments, la més màgica!

Llops i Daines

Els Llops i Daines vam marxar de camp d'estiu al terreny d'acampada de la Closa de l'Estanyol, a Pedret i Marzà, Girona.

Vam convertir-nos en detectius i investigadors/es del joc Cluedo per descobrir la veritat de la persona que va desaparèixer prop del riu. A més, vam gaudir dels paisatges i aigües dels voltants i d'activitats molt divertides, com tenyir-nos el cabell o fer una guerra d'aigua.

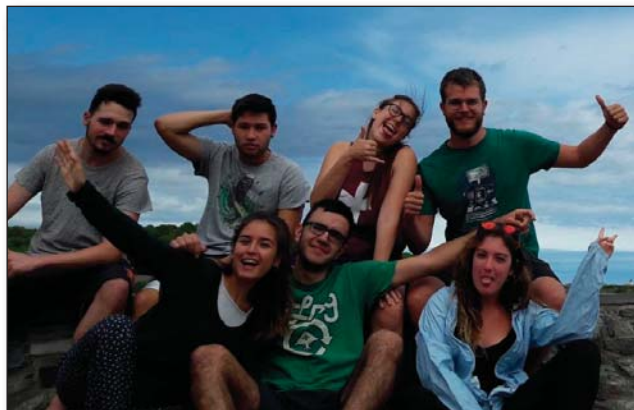
Ah, i no podem oblidar-nos del sùúúper sopar boig que van preparar els Llops i Daines de tercer any, que ens va fer riure i ballar com mai.

En definitiva, van ser uns dies de cel estrellat, caminades, raid, selfies, aigua, un càmping de quatre estrelles, espínacs, riures i alguna que altra visita a l'hospital!

Truc 1

Els Truc 1 vam anar, del 24 d'agost al 3 de setembre, al Port de la Selva. Els primers cinc dies vam fer una part de la ruta del GR-11, començant des de la Jonquera i acabant al Port de la Vall, on es trobava el nostre càmping. Guardem anècdotes, com per exemple la dutxa nocturna dels aspersors de l'Ajuntament de Vilamaniscle. Els dies següents vam anar fent activitats i cohesionant-nos més com a grup.

Hem passat un gran camp d'estiu i sempre ens quedarà el record de la nit de l'Acústica.

Truc 2

El nostre projecte era fer un viatge tots plegats per llocs que haguéssim escollit i ens fes il·lusió per a fer-hi descobertes. Aquest viatge el vam combinar amb el nostre camp d'estiu. Així doncs, vam sortir de Tarragona i vam fer la primera parada a Borja. Vam dinar a Pamplona després de recórrer l'itinerari dels "encierros" i vam sopar a Irún, on pernoctàvem, per visitar Donosti al dia següent. En aquesta ciutat vam aprendre les tradicions i la cultura del lloc ja que vam coincidir amb la "Semana grande".

Després vam anar a Bilbao, on vam assistir al concurs internacional de focs artificials. Més tard vam passar dos

dies als Picos d'Europa, on vam fer una ruta pels llacs de Covadonga i pels pics pròxims, tot descobrint els espais naturals. Tot seguit vam visitar el museu de belles arts d'Oviedo i els carrers farcits d'estàtues. La Playa de las Catedrales va ser un gran refugi de calma i pau.

Per acabar el nostre viatge, vam anar a Santiago de Compostela i vam arribar fins a Finisterre per veure-hi la posta de sol. Aquest va ser l'últim punt en el nostre mapa abans de posar rumb a Tarragona, on acabaria el projecte, el camp d'estiu, truc..., però per nosaltres mai el cau.

Els TRUC2 del curs passat vam poder organitzar -tot i les dificultats que se'ns presentaven- el sopar de final de curs com a extrajob per al nostre projecte de camp d'estiu-ruta. En primer lloc, el temps se'ns va tirar a sobre: alguns estàvem estudiant fora i els horaris es feien impossibles de quadrar. Això va dificultar-ne la gestió. En segon lloc, vam tenir problemes per trobar un lloc on dur-lo a terme. Donava la casualitat que aquell cap de setmana es feien altres actes a la ciutat que ens van dificultar poder trobar lloc.

Finalment, després de moltes trucades i alguna decepció, vam trobar el lloc perfecte: el local de la Colla Jove. Cèntric, acollidor i condicionat. Després va aparèixer el problema del menú: els nostres gustos són tan diferents com ho som entre nosaltres, així que vam decidir que cadascú aportaria el seu bocí, resultant d'aquesta manera un pica-pica amb formatge, hummus casolà, pasta bolonyesa casolana i també al pesto, meló i síndria..., sempre tenint en compte les al·lèrgies i dietes, per tal que tothom hi pogués assistir sense problemes i gaudir del sopar.

I així va arribar el gran dia (i per alguns també molt llarg). Vam superar l'assistència que esperàvem; això va fer que haguéssim de buscar més taules i més cadires. Per altra banda, els llops van voler presentar el seu projecte, les cafeteres van anar atrafegades tota la nit, els plats amunt i avall, les postres...

Però ens ho vam passar genial i esperem que tots els qui hi vaau assistir també! Ah, i no podem oblidar el bingo i els seus premis i a tots els qui vaau participar amb tanta il·lusió!

I després de recollir amb l'ajuda de tots i acabar de netejar el local, vam tancar les portes, així com les del curs, per encarar el camp d'estiu, després del qual tancaríem aquesta etapa al cau, per a alguns, la última.

TEXT: IRENE MARTA
FOTOS: XAVI FORT

Ens han demanat que us parlem de les mudances que es van fer el dia 9 de setembre de 2017, quan vam traslladar totes les pertinències de l'agrupament al nou local.

Aquest moment fou tant especial, com nostàlgic. Especialment més intens, suposo, per aquells que des de l'inici vàreu començar aquest viatge.

Dintre de la tranquil·litat innata del conjunt de membres de l'agrupament, que, com a anècdota, podem dir que en un moment donat mig agrupament esperava a la porta del CAU sense claus, també s'ha de dir, que sense cap directriu marcada, tothom es va organitzar, de forma que la feina va sortir de manera divertida i alegre.

Tota la gent es mostrava participativa, cadascú va aportar el que podia, cotxes, furgonetes, i fins i tot un camió que va facilitar molt el trasllat de grans mobles. De tota la feina que suposa la mudança nosaltres només hi vam participar en una petita part, doncs prèviament, ja s'havia fet una bona feina per part dels caps, marcant tot el que s'havia de traslladar i després redistribuint tot el que vam deixar al mig de cada sala del nou local.

Aquesta mudança ha impregnat el nostre cor la sensació que estàvem

en un moment molt important per la història de l'Agrupament Escolta i Guia Alverna. La mudança es el final d'una etapa i l'inici d'un altre. Aquesta etapa que es tanca és digna de recordar i valorar per l'esforç fet per tot l'equip de membres de les diferents entitats que conforma l'Alverna. Des de les persones que van decidir que s'havia d'adquirir el local, els que van treballar per treure calerons, els que van fer els passos necessaris per crear la fundació, els que van decidir que aquell era el lloc adient, els que van proposar la distribució, els que van pintar...; en realitat no es podria haver aconseguit de no ser un gran equip.

Quedarà doncs, en el record de tots, aquests fets. Segurament amb algun moment dur, i difícil de passar, però el més important és recordar el treball conjunt de TOTS. Per petit que sigui el seu esforç i l'aportació sobre aquest objectiu, tots hem estat importants. Aquest és el mèrit més preuat.

Per aquest motiu volem donar-vos les gràcies per permetre'ns compartir amb vosaltres aquest moment, i sempre podrem dir que nosaltres també hi vam ser.

Moltes felicitats a tots els alvernians!!!

TEXT: FAMÍLIA MESTRE ROLAN
FOTOS: MÀRIUS CASTELLVÍ

Foto: Xavi Fort.

Foto: Xavi Fort.

Estrenar un local en propietat no és quelcom que es faci cada dia i l'ocasió demana una festa a l'alçada. La tarda va començar amb un magnífic discurs d'en Màrius Castellví que, a partir de la cançó de Jaume Sisa "Qualsevol nit pot sortir el sol", ens va explicar el que ell entenia que havia de ser aquesta nova casa. Tot seguit es va passar a visitar els locals per dins.

Un cop vistos, mirats i remirats tots els racons i raconets de la nova estança, es va passar a l'espectacle de contacontes. L'Agus Ferré, amb el seu estil enèrgic i desenfadat, ens va explicar una història sobre la poca eficàcia i utilitat de la guerra com a sistema de resolució de conflictes, respecte de la intel·ligència i l'enginy.

Prenent-nos un respir per berenar, els caps van repartir una coca amb xocolata, deliciosa, per agafar forces per a la tarda intensa que encara ens quedava per endavant.

Un cop totes teníem la panxa plena va venir el moment del impressionant, magnífic i garratibant Mag Agon, que ens va oferir un espectacle de màgia, digne dels més grans il·lusionistes, que ens va deixar amb els ulls com unes taronges.

Després d'estar asseguts tot el que portàvem de celebració, va tocar moure l'esquelet amb l'Alba, el LuisJa i el Marc, que ens van ensenyar o, més ben dit, ens van fer memòria de totes aquelles danses que com a Alvernianes hem de saber ballar. I, sense donar temps a res, va començar una cercavila per la plaça amb el Gegant i el Drac de l'Agrupament, on grans i petits van passejar les seves bèsties al ritme de l'Amparito Roca.

Llavors va arribar el moment de sopar la truitada popular que entre tots ens havíem preparat per compartir. Entre olives, patates, fuet i truita i la projecció d'un vídeo, tocava la part més solemne del dia: els discursos. I és que, tant els Antics i Amics com l'Equip d'Agrupament, ens van dedicar unes paraules que ens van emocionar a totes, i a més, aquestes últimes ens van regalar, a les assistents, un imant com a record del dia. Sense oblidar-nos de les companyes del Fent Camí, que també ens van voler dirigir unes paraules i que de ben segur trobaran un local aviat.

Per finalitzar l'acte el grup de gralles la Virolla ens va delectar amb un repertori molt modern que vam ballar fins i tot amb el Gegant!

ADRIÀ CASTELLVÍ

inauguració dels nous locals de l'Alverna

Foto: Albert Villarroya.

DISCURS DE L'EQUIP D'AGRUPAMENT

Si des que vas entrar al cau has volgut destinar els diners del teu projecte d'unitat als locals...

Si cada vegada que pujaves els quatre pisos del Kesse pensaves que seria l'última...

Si has hagut de fingir una lesió per poder utilitzar l'ascensor...

Si has hagut d'obrir la porta de LL/D amb unes tisores ronyoses...

Si la porta d'emergència se t'ha tancat i has hagut de picar fins que algú t'obris...

És que ets un dels 200 infants i joves que ha passat per l'Alverna els últims 9 anys.

Si has cotitzat més en extrajobs que en la teva vida laboral...

Si fins i tot una macarronada matinera t'ha semblat una bona opció com a extrajob....

Si t'has inventat mil maneres per desfer-te de les samarretes del 45è...

Si t'has imaginat els plànols mil i una vegades...

Si tenies algun tipus d'obsessió en demanar totes les subvencions possibles...

Si et vas emocionar quan vas rebre la nova clau....

És que ets un o una dels 60 caps que ha passat per l'Alverna els últims 9 anys.

Si la recerca de locals ha sigut més exhaustiva que quan buscaves pis...

Si has rebut el mail per pintar el cau... ah! i el de pintar, pintar, el trasllat, ah! torna a pintar, torna a netejar....

Si la teva màxima preocupació del dia del trasllat era que l'armari del telèfon arribés sa i estalvi...

És que ets una de les més de 100 famílies que han passat per l'Alverna els últims 9 anys.

Si portes somiant en aquest moment des que ens van fer fora de la nostra antiga casa...

És que formes part de la gran família alverniana.

I per això som aquí avui. Per donar les gràcies a totes les persones que, generosament, heu dedicat hores i hores perquè altres puguin gaudir d'aquest espai. Perquè creieu en aquest projecte d'educació en valors. A Antics i Amics per facilitar-nos les coses i acceptar decisions del consell de caps, encara que no sempre les compartíssi. Perquè malgrat les dificultats, hem afrontat sense por el repte d'aconseguir un espai propi perquè l'activitat educativa de l'Alverna mai quedi al descobert.

Després de 9 anys ja ho tenim aquí.

Molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites pot canviar el món (Eduardo Galeano)

L'excursió d'Agrupament

El cap de setmana del 21 i 22 d'octubre vam marxar d'excursió d'agrupament a la casa de colònies La Marinada de Cambrils per donar el tret de sortida al nou curs.

Allí ens esperaven les Dames i Vells de l'Alverna, que amb els seus versots ens van recordar que feia molts anys que no gaudien del Seguici de Santa Tecla per culpa de les baralles entre uns i altres. La batalla, el rector, la dama i el vell ens van demanar la nostra ajuda per tornar l'alegria a la festa major, i els alvernians i alvernianes no vam dubtar en posar-nos a la feina!

Ens vam organitzar en grups d'unitats barrejades amb l'objectiu de recrear un element del seguici popular tarragoní. Per començar el cap de setmana i aconseguir una bona cohesió de grup, vam fer uns quants jocs de coneixença.

Havent dinat, i després d'una estona d'esbarjo, va arribar un dels grans moments del cap de setmana: el pas d'unitat. Amb la presència del Ball de Dames i Vells alvernès i sota la solemne imatge del braç de Santa Tecla -versionat amb la salutació escolta- infants i joves van poder donar la benvinguda als qui entraven a la unitat amb unes banderoles que havien pintat anteriorment, mentre els qui marxaven del grup van lliurar un llenç elaborat per ells mateixos, que quedarà penjat per la memòria als respectius caus. Els qui han entrat aquest curs a formar part del cau van rebre el fulard de la mà dels seus nous amics, un moment que

va posar ben content als Castors i Llúdrigues que tot just s'estrenaven aquell dia i també als qui ho feien en d'altres unitats.

Per últim, els nous equips de caps van ser presentats als nens i nenes i aquests van haver de fer un arrenca-cebes per emportar-se els caps que els acompanyaran en les aventures d'aquest nou curs! El pas d'unitat va acabar, com no podia ser d'una altra manera, amb tot l'agrupament cantant i saltant a ritme d'Amparito!

Vam acabar el dia amb un joc de nit molt bèstia, això sí, apte per a tots els públics! I finalment, abans d'anar a dormir, vam fer unes figures humanes representant l'element del seguici que havíem escollit.

El diumenge va seguir el més estricte protocol de Festa Major. De bon matí les matinades van despertar totes les habitacions de la casa i, després d'esmorzar, vam ultimar els detalls de les bèsties i balls que ja s'havien començat a preparar el dia abans. Els grups ho tenien tot a punt: timbals, vestits, bèsties... Només faltava la música! La cercavila va fer lluir el magnífic treball que els grups havien realitzat durant el cap de setmana i es va culminar amb la professó amb els nostres amics de Dames i Vells i el Braç de Santa Tecla alvernès. L'entrada del braç, amb música, ball i coets, va concloure l'excursió d'agrupament més teclera!

ALBERT VILLARROYA

HUMMUS

La idea de portar aquest plat típic de la cuina àrab a la TICS va sorgir durant el sopar de final de curs de l'Alverna a la seu social de la Colla Jove. Tot i que el local estava a petar, tothom va admetre que una de les sorpreses culinàries havia estat l'Hummus que ens havia preparat la Judith Gran, mare d'una trucaire de segon any.

Tot i que la tradició de l'Orient Mitjà ens diu que aquest puré de cigrons és un plat habitual per esmorzar, al nostre país s'acostuma a servir com a entrant a compartir tot sucant-hi unes torradetes. La tradició àrab diu que qualsevol persona que s'acosti a un grup que comparteix un plat d'humus hi és convidat a menjar.

Ingredients:

1 pot i mig de cigrons cuits
1 cullerada petita de comí en pols
El suc de mitja llimona
Mig gra d'all
1 cullerada grossa de tahina (pasta de sèsam)
Mig got d'oli de gira-sol
Sal al gust

Netegeu bé els cigrons per tal que desaparegui l'escuma de la conserva. Poseu tots els ingredients junts per triturar-los i els bateu fins aconseguir una massa consistent i sense grumolls.

Es serveix amb pebre vermell no picant en pols i una mica de julivert.

JUDITH GRAN

Comissió de locals

Després de gairebé nou anys, el passat 7 d'octubre vàrem inaugurar els nostres flamants caus. Enrere queden moltes hores de feina dura i persistent d'un bon grapat de caps i antics que, treballant en diferents comissions, ho han fet possible. Amb la consecució d'aquest gran objectiu anem tancant etapes, i amb elles la feina i el compromís dels que hi han format part. Aquest és el cas de la Comissió de Locals, que ha donat per acabada la seva tasca. Des d'aquesta comissió hem gestionat la cerca del local, el finançament, les llicències municipals i la direcció de les obres.

I per celebrar-ho, el passat 12 d'octubre vàrem sopar justament als nous caus. Era un honor que ens volíem reservar: el primer sopar al Cau després de la inauguració l'havíem de fer nosaltres!

Va ser una vetllada agradable, amb unes pizzes, xerrant alegrement i deixant anar la llagrimeta amb el vídeo que

recordava els moments viscuts tots plegats. Satisfets per la feina feta, ens vàrem acomiadar fins la propera..., com no podia ser d'una altra manera!

Els llibres de les Unitats

Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya va viure als anys seixanta i setanta del segle passat un procés de revisió profunda de la pedagogia escolta. Una pedagogia que, en essència, era la mateixa que la que va impulsar el fundador Baden Powell. El moviment de transformació social catalana de l'època i la influència d'un procés de renovació paral·lel a l'Escoltisme francès, va ser el context en què es va desenvolupar aquesta transformació educativa.

Cal ubicar-nos a la Pasqua de 1975 i al Castell de l'Areny, al Berguedà, on es va celebrar la trobada de caps Sinera'80. En aquella trobada es va donar l'impuls a la renovació que va desembocar en la formulació d'uns nous mètodes pedagògics. Els caps que hi van participar van debatre i definir a grans trets el que més endavant esdevindrien els eixos del nou escoltisme català: la pedagogia del projecte, la descoberta, els dinàmiques organitzatius i de progrés personal, i una reorientació dels valors i del tractament de la Fe.

L'element més visible d'aquella renovació va ser l'edició, l'any 1979, de tres llibres, un per a cada branca. Cal recordar que en aquell moment la proposta del Truc encara estava per concretar. Aquests llibres es van plantejar, no com un suport pedagògic pels caps, sinó com una eina pròpia de cada nen i nena que l'acompanyés en el seu creixement personal. De fet, tenien el format d'un llibre de text escolar on s'hi podien trobar jocs, activitats, reflexions, pregàries i

d'altres, que el feien interactuar, escrivint fins i tot a les seves pàgines.

“El llibre era una eina pròpia de cada nen i nena pel seu creixement personal.”

Aquests llibres es van titular “Estels enllà” per als Llops i Daines, “A l'aguait d'una aventura” per als Ràngers Noies Guies i “Illes” per als Pioners i Caravel·les. La presentació d'aquests manuals es va fer durant la trobada “Fem Camí” de l'1 i 2 de març de 1980. Aquesta trobada va ser per a tot el Moviment, però organitzada per branques i demarcacions, de tal manera que a la Demarcació de Tarragona, per exemple, els Pioners i Caravel·les la van realitzar al poble de Senan, a la Conca de Barberà, tot aprofitant per fer tasques de rehabilitació de l'església del poble.

La implantació d'aquests llibres a les unitats va ser bastant irregular ja que els mateixos caps no tenien una formació prou clara de com usar-los. Tampoc no hi ajudava el fet que el llibre era personal, es a dir, que el tenia cada nen o nena durant els 3 anys del pas per a cada unitat i, per tant, cada any se n'havien de comprar pels nous que entraven. Per últim, la inevitable imatge escolar de l'ús dels llibres és contraposava amb l'acció lliure i informal inherent a l'activitat dels caus.

La vida dels llibres de les unitats amb prou feines va anar més enllà dels primers anys, per passar després a ser una eina més dels caps com a recurs pedagògic.

MÀRIUS CASTELLVÍ

*Cau del primer pis dels Caputxins, de Llops i Daines 1986-87
Foto: Arxiu Alverna*

L'armari inquietant

De vegades hi ha objectes que formen part del panorama de les nostres vides. Aquella sucra abonyegada de la besàvia que tomba per casa, la cigonya dissecada que canvia misteriosament de lloc a l'Institut, el "600" lluent i polit que està aparcat al mateix lloc des de fa dècades... Són objectes inquietants.

A l'Alverna en tenim un d'aquestos. És l'armari-cabina telefònica. Diuen que ja hi era als anys 70 als caus de dalt dels Caputxins. Primer sense pintar; més endavant, als 80, va aparèixer pintat com una cabina de Londres amb un individu amb bombí trucant... Després es va veure per diferents caus de baix, per, de sobte, aparèixer sorprenentment al cau del Kesse. I ara, no us ho creureu... ara ha aparegut als nous caus de Sant Fructuós!

Un armari inquietant i fantàstic..., com l'Alverna.

*Cau del soterrani dels Caputxins, de Llops i Daines 1995-96
Foto: Arxiu Alverna*

*Ràngers Guies 2008
Foto: Arxiu Alverna*

*Lluís Villarroja riu davant la seva vella obra en el trasllat 2017
Foto: Màrius Castellví*

*Caus nous 2017
Foto: Xavi Fort*

AGUS FERRÉ

Agus Ferré és pare de la Nausica, de la unitat de Castors i Llúdrigues, i un llobató, el Guillem, tots dos de l'Alverna. Encara hi ha el Martí, que també és escolta en un altre agrupament. Fa més de 25 anys que es dedica a la interpretació i a la narració de contes.

“Hem de lluitar perquè l'audiència s'impliqui en el conte”

Qui és l'Agus Ferré?

L'Agus Ferré és l'Agus Ferré. No em puc definir de cap altra manera. Una persona com qualsevol, pare de tres meravelloses criatures. Sóc una persona que busca un lloc al món, a la vida.

Et definiries com a conta contes?

No. No sóc un conta-contes, a vegades faig de conta-contes, és una part de qui sóc, de l'Agus. Estic empaitat per la necessitat d'explicar contes, tot i que de vegades en vull fugir, però aquesta necessitat t'atrapa.

I aquí és on crec que puc definir un conta-contes: el conta-contes total és aquell que agafa tots els registres, totes les edats i tipologies. La manifestació més forta que reps és quan expliques als adults. L'aplaudiment que reps al final d'una sessió és allò que et paga.

Quines parts té, doncs, l'Agus Ferré?

Per damunt de tot i com a primera cosa sóc pare de família vocacional, i no ho faig gens malament. En un

apartat més professional, podríem dir que em dedico a la narració oral. Toco tot l'espectre d'edats, des d'infants a narracions per a adults. Participo en muntatges teatrals i històrics com ara el certamen d'Història Viva.

I en pots viure, d'explicar històries?

Sí! Sempre que al costat tinguis una persona que guanyi prou! (riu francament, conscient que li està fent un afalac a la seva companya). No em sé vendre, tinc un blog però no em sé promocionar. La gent que em lloga ho fa perquè em coneix, perquè circula el boca-orella. Ara, amb la meva companya tenim en compte que hem guanyat en qualitat de vida familiar. He vist créixer els meus fills i ho he fet dia a dia, sense perdre'm res. La Judit entén la meva forma de treballar i comparteix amb mi aquesta visió de la vida.

Com està el món dels conta-contes a Tarragona? Feu d'altres activitats obertes a la ciutat?

Sortosament és un món que existeix a la nostra ciutat. Gairebé per casualitat, em vaig trobar sota l'eix de la biblioteca, on hi treballa l'Imma Pujol i ens vàrem reunir unes 7 o 8 persones deu fer cosa d'uns 20 anys enrere. Explicàvem contes a canalla. I va aparèixer el Carles, un personatge peculiar, gallec, que regentava El Candil en una versió 1.0. De totes les seves excentricitats, li he d'agrair que es decidís a deixar-nos el local per a provar d'explicar contes per al públic adult.

La Carme González, l'Alain, que era un noi senegalès, la Sílvia Palazon, la Flor, que era de Montblanc, el Toni i jo mateix ens encarregàvem de

Foto: Xavi Fort.

portar els contes per adults. Malgrat això, aquí és on tenim el punt feble: la manca d'humilitat. Tot i que no establim competència se'ns fa difícil digerir els triomfs dels altres. Hem d'acceptar aquesta petita vergonya...

Què és millor, la recerca o la creació de contes?

Les dues coses. Quan vaig començar els contes sempre eren d'altres, populars o d'autor. Però ara m'adapto al públic que tinc davant. Alguns creem les nostres pròpies històries, sobretot quan van dirigides a un públic adult. De fet no he explicat gairebé mai un conte clàssic. Mai no he explicat la Caputxeta Vermella!

Quina altra faceta t'agrada destacar de la teva professió?

Vaig fer un programa a Tarragona Ràdio que es deia Kana Macana. M'encantava perquè vaig poder posar en pràctica la didàctica de la narració oral, que és la meva devoció. Entrevistava gent que tenia a veure amb el món de les arts. No tenia la sensació que m'escoltés ningú. Venia de fer un programa a una ràdio de Reus que es deia La Nit de Saturn. A la ràdio podia fer de mig-periodista i explicar històries.

Siguis o no un conta-contes, quins en són els orígens?

Suposo que és una perllongació del joglar que anava de poble en poble explicant històries i que alguns van especialitzar-se en nens. Em sona un que es deia el Armillas, que era d'abans de la guerra.

Tot i que els actors i els conta-contes són similars, el conta-contes té una producció més senzilla, mentre que l'actor està rodejat d'un muntatge molt més complex. De vegades hi ha actors que baixen a fer de conta-contes, simplifiquen la seva actuació. La principal diferència, però, és que el conta-contes et pot explicar la seva vida. Sempre pots posar anècdotes

pròpies, no hi ha un guió tan inflexible com al teatre.

Com has evolucionat com a narrador oral?

Al principi corria molt i seguia el guió fil per randa. Ara cuido molt les temàtiques. He pres partit per ensenyar valors. Faig a-doc-tri-nament, considero que la narració ha de tenir un valor afegit. I per al narrador explicar històries també suposa un canvi: creixes com a persona i com a narrador. Fins i tot quan estic amb un públic adult explico cosetes meves... El conte és una eina pedagògica i terapèutica. Els hindús fins i tot tenen un conte per a cada malaltia, cadascun ens dona un missatge. M'ha costat molt reconèixer el que jo faig. Ara sé que tinc la necessitat de narrar, d'explicar, probablement per vèncer la timidesa. Quan pujo a un escenari em transformo.

Hauríem de tenir el conte com a un eix vertebrador al Cau?

No s'ha de centrar tot en el conte. El conte és molt rígid, l'hem de fer aparèixer i desaparèixer. Ha de ser una part de la dinàmica, però no tot ha de girar en torn d'ell.

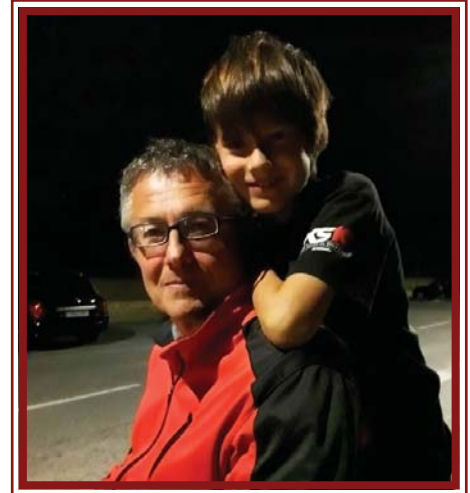
El conte necessita predisposició: el públic ha d'estar ben predisposat. Crec que hem de lluitar per a la implicació al conte de la nostra audiència.

I, gràcies a la meva predisposició i implicació, l'Agus em va regalar un conte:

La Maria explicava contes cada diumenge a les escales del Pla de la Seu. I el públic l'escoltava, embadalit. Però els anys anaven passant i cada cop hi havia menys gent escoltant les històries de la Maria. Fins que al final, no hi havia ningú. Però la Maria seguia explicant

el seu conte diumenge rere diumenge. Un d'aquells diumenges un noi li va preguntar perquè seguia explicant contes si ja ningú no l'escoltava. La Maria va respondre: vaig començar a explicar contes per a canviar el món. Ara els explico perquè el món no em canviï a mi.

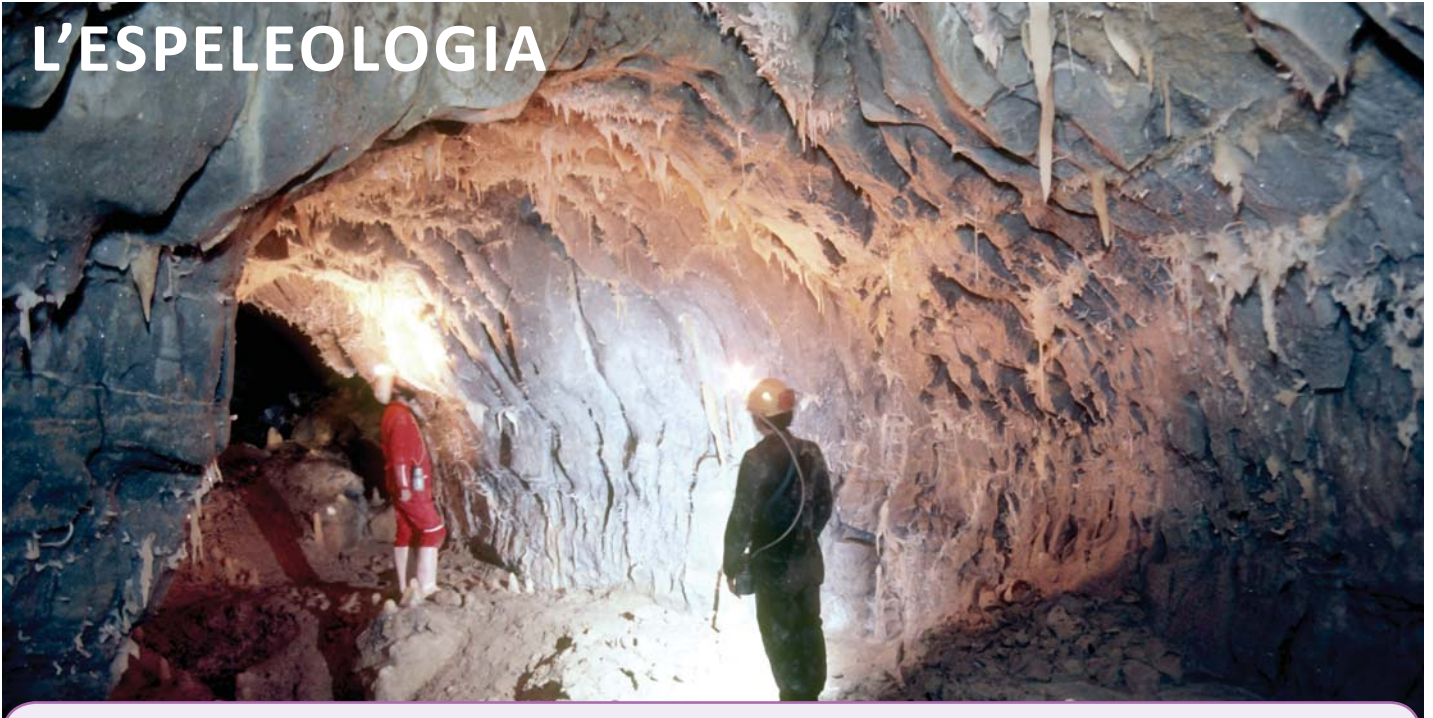
I conte contat, ja s'ha acabat!

Fotos: Mayte Solé

L'ESPELEOLOGIA

Joan M. Estivill és pare de l'Arnau (cap de l'Alverna) i marit de l'Emi Guasch (una de les primeres daines de l'Agrupament el 1970). El Joan va pertànyer a l'Espeleo Club Salou des dels quinze anys fins, aproximadament, els trenta.

L'espeleologia és l'esport que, combinat amb la ciència, estudia les coves, avencs o sistemes càrstics des de diferents vessants. El nom d'espeleologia prové del grec: Spelaion, que vol dir caverna, i Logos que vol dir tractat. La geologia, l'arqueologia, la biologia i la topografia són parts de les diferents branques que podem desenvolupar dins d'aquest esport.

Ja des de molt jove i enlluernat per les històries i aventures que havia llegit dels autors Stevenson, Mark Twain i Jules Verne, em va apassionar aquest esport, ja que em donava l'oportunitat d'imaginar-me el que, en qualsevol moment, podria descobrir en aquestes coves: tresors amagats per pirates, monedes d'or dels Templers, restes dels nostres avantpassats mil·lenaris o d'animals prehistòrics.

Bé, de tresors tal com m'havia imaginat, no n'he trobat mai; n'he trobat d'altres que han estat més valuosos i increïbles:

- Resulta impactant poder recórrer galeries per dins d'antics volcans apagats; sentir que, per aquests conductes, baixava la lava a més de 1600 graus de temperatura.
- Galeries de gel, formades pels glacials que, en la seva regressió, van anar creant conductes de gel i pedra.
- Les fascinants metamorfosis de les roques calcàries als sistemes càrstics, principal base per la creació de coves o avencs, on les aigües penetren en els llocs més dèbils d'un massís rocós; la seva força i el temps aniran formant

conductes i galeries sorprenents plenes de formacions: estalactites, estalagmites, elicotites o d'altres fenòmens que ens resultaran captivadors als nostres ulls.

A la província de Tarragona i com a iniciació a l'espeleologia, podem visitar coves com: la Cova de la Moneda o la dels Cavalls, les dues a Mont-ral, i els Avencs de la Febró. Sempre acompanyats de gent experta.

Com a curiositat, dir-vos que la cova més gran del món es troba als Estats Units; és la cova del Mamut, amb 540 quilòmetres de recorregut. I la més profunda del planeta és la Krúbera-Voronya a Geòrgia, al Caucas, amb 2080 metres.

També he gaudit d'aquesta activitat formant part d'una expedició o grups de treball que busquen nous sistemes espeleològics. El Perú, Veneçuela, les Canàries, les Açores, EEUU, han estat alguns dels llocs que he visitat, però sempre recordaré la primera expedició, que va ser a la Cova del Guáchao (Veneçuela). L'entrada és immensa, d'uns 60 metres d'alçada, i hi habiten milers d'aus (guácharos), que donen nom a la cavitat. Impressiona moltíssim escoltar els seus constants crits, que t'acompanyen tota l'estona fins que, de cop i volta, es crea el silenci més absolut. Té un recorregut de 10 km, aproximadament, i la travessa un riu subterrani. Dins les seves galeries hi ha milers de formacions, que competeixen en majestuositat.

Us animo a tots a descobrir aquest món.

Xirguerus!

MIREU, JA SOM AL REFUGI!

AQUÍ ÉS IDEAL PER FER EL VOSTRE IGLÚ

FANTÀSTIC!

COMENÇEM, COMENÇEM!

ELS PIONERS I CARAVEL·LES FAN UNA EXCURSIÓ HIVERNAL

L'OBJECTIU ÉS FER UN IGLÚ A LA NEU I FER NIT. EL GUARDA DEL REFUGI ELS INDICA EL MILLOR LLOC

ESCOLTA PERE, AQUÍ NO HI HA IETIS, OI?

QUÈ DIUS! HA, HA, HA, AL PIRINEU NO, DONA!

PRIMER PREMSEM LA NEU A COPS DE PALA...

PICA, PICA!

TAP! TAP!

...I DESPRÉS TALEM ELS BLOCS.

ZAP!

ZAP!

... I COMENCEN LA FEINA

HA QUEDAT SUPER BÉ!!

DUES HORES MÉS TARD...

I A L'HORA DE DORMIR DINS L'IGLÚ...

SEGUR QUE NO HI HA IETIS, OI?

QUE NOOO!

GRAAAOOOUUU!!

QUÈ HA ESTAT AIXÒ

EL IETI!!!

I DESPRÉS DE TANCAR ELS ULLS

UN IETI, CORREM AL REFUGI!!!

ESPEREU, HA ESTAT UNA BROMA AMB EL MÒBIL!!

© MARNUS 2017

AGO celebrada a Tarragona el 25 i 26/11/2017. Foto: Joan Pau Jàvega.

Vermut i Jam Session. Foto: Màrius Castellví.

Mudança als nous Caus. Foto: Màrius Castellví.

Pintant el Cau. Foto: Xavi Fort.

fotoTICS

Excursió d'Agrupament. Foto: Júlia Abelló.